

der bruges Udtrykket Fængsel, saa ville Dommerne have Anledning til at anlægge et meget vidt Skøn, og de ville kunne sige, at Fængsel kan være baade simpelt Fængsel, Fængsel paa sædvanlig Fangeløst og Fængsel paa Bånd og Brød. Naar altsaa en Forseelse eller Forbrydelse kan falde ind under Strafferammen, der benævnes Fængsel, saa vil der derunder ogsaa være de Forbrydelser, der kunne straffes med simpelt Fængsel, Fængsel paa sædvanlig Fangeløst og Fængsel paa Bånd og Brød, og Dommeren vil da have formel Gjæmnel til at belægge dem, der have gjort sig skyldige i saadanne Forbrydelser, med Baretægtsfængsel. Dette have vi søgt at modvirke ved at forelægge dette Lovforslag med bestemte Grænser for Dommerens Bemyndigelse. Vi forlange efter de foreliggende Omstændigheder, at Dommeren straks ved Fængslingsskændelsens Afgjælse skal bruge sin Fornuft og skønne over Forholdet mellem Brøde og Straf, saaledes at han siger, ikke under hvilken Strafferamme en saadan Brøde falder ind, men i det konkrete Tilfælde udtaler et foreløbigt Skøn over, hvor langt den vil gaa ind i denne Ramme, det vil sige, f. Eks. om vedkommende Person har gjort sig skyldig i en Brøde, der vil medføre simpelt Fængsel eller Fængsel paa Bånd og Brød. Derved umuliggøres det nemlig at belægge med Baretægtsarrest i første Tilfælde. Vi savne dernæst nu bestemte Regler for, hvad der bliver af den Dommer eller Politimand, der overtræder Reglerne, særlig da Reglerne ere saa vage, som de ere, og vi have da ved dette Lovforslag indført ganske bestemte Regler, saaledes at vi ikke ere bundne til de Regler, som Straffeloven giver for Forseelser i Embedsforhold, naar en Embedsmand gør sig skyldig i enten forsættelige Forbrydelser i sin Embedspligt eller gentagen Stødesløshed, men ere i Stand til her ogsaa at træffe det enkelte konkrete Tilfælde paa bestemt Maade. Med Hensyn til Reglen for Anhøldelse sætte vi, at en Anhøldelse som Regel kun kan ske ved en Dommers Kendelse, og at denne Kendelse straks skal meddeles den anholdte. Med Hensyn til de enkelte Arter af Anhøldelse stælnes vi atter imellem, om den, der anholdes, har været indkaldt for en Ret eller ikke har været indkaldt for en Ret. Vi give Dommeren Lov til straks at anholde en Mand, som han paa lovlig og tilbørlig Maade har indkaldt for en Ret, naar vedkommende Person ikke møder efter Indkaldelsen uden oplyst Forsald. Saa langt mene vi at kunne gaa, da det vil være den bedste Maade til at sætte Grænser for Føls

Modvillighed til at møde og saa deres Sag undersøgt, som vel i Reglen vil være til Stede hos de Føls. I de Tilfælde, hvor der ikke er gaaet nogen saadan lovlig Tilfælgelse forud, har Dommeren Ret til at anholde en mistænkt, naar den mistænkte er en Person, der strejfer rundt, eller er en fremmed, der ikke har varigt Ophold i Riget, eller om hvem man ellers ikke kan faa sikker Pplysning. Det er Bestemmelser, vi have paa forskellige Steder i vor Lovgivning bl. a. ogsaa i den Politilov, jeg før nævuede, det er de Personer, vi i daglig Tale kalde for de vagabonderende Eksistenser. Dernæst give vi Dommeren Ret til at foretage Anhøldelse, naar Mistanken angaar et Forhold, der efter det foreliggende skønnes at ville medføre højere Straf end Bøder og simpelt Fængsel, det vil sige, at den Brøde, vedkommende mistænkes for, ikke blot falder ind under Forbrydelser, for hvilke Straffeloven har nævnt Fængsel eller Bøder, men at Dommeren, som jeg før sagde, allerede her skal skønne, om han har forstjent Bøder, simpelt Fængsel, Fangeløst eller Bånd og Brød, og i Tilfælde, hvor han formentlig efter Brødens konkrete Bestaffenhed kun fortjener Bøder eller simpelt Fængsel, være uberettiget til at lade ham anholde. Dernæst give vi Dommeren Ret til at anholde den, der mistænkes for det i Straffelovens § 299 ommeldte Forhold. Det er en Paragraf, som flere Gange nævnes her, den handler om den, der truer en anden, saaledes at der maa træffes Forsigtighedsforanstaltninger mod ham, for at han ikke skal bringe sin Trusel i Udførelse. I Lovforslagets § 3 nævnes de Betingelser, hvorunder Politiet undtagelsesvis kan foretage en Anhøldelse, uden at der foreligger et Dommerskøn, og der kunne da de i forrige Paragraf nævnte Personer, som vi talde for Vagabonder, anholdes af Politiet, naar de mistænkes for at have begaaet en Forbrydelse, der er offentlig Forsølgning undergivet, medens andre Personer, som ikke ere Vagabonder, kunne anholdes, naar de træffes under Udførelsen af en Forbrydelse og ikke efter Politiets Paalæg ville afstaa fra deres forbryderiske Virken, samt naar de sigtes efter Straffelovens § 299 for Trusler. Den samme Besølgelse, som der her tillægges Politiet, tillægges enhver privat lige over for Føls, der træffes i Udførelsen af en Forbrydelse eller paa friske Spor. Det er en Paragraf, som under den forestaaende Diskussion vil give rig Anledning til Debat, og jeg skal derfor ikke nu komme nærmere ind paa den. Jeg forudsjer, at det vil blive sagt, at Politiets Ret er bleven saaledes bestaaen, at den i visse Ret-